

Arrest

nr. 188 601 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ARENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Afar te zijn, en op 19 februari 1980 geboren te zijn te Rohayto, Eritrea. U woonde te Eritrea steeds in het dorp Rohayto, een dorp nabij de grens met het land Djibouti. U huwde in de loop van maart 2000 met A.M.A..

In het jaar 2009 wilden soldaten u meenemen opdat u uw nationale dienst zou aanvatten. Uw moeder wist dit, met tussenkomst van de sultan, evenwel te verhinderen. Wanneer u in de loop van november de geiten aan het hoeden was, werd u plots benaderd door een jongen die door uw moeder gestuurd werd.

Deze zei u dat uw moeder u opdroeg niet terug naar huis te keren omdat er mensen waren die u er zochten. U liep daarop naar het huis van uw tante. Uw moeder zond geld en goud naar het huis van uw

tante waarmee u uw vlucht uit Eritrea zou kunnen bekostigen. Een neef van uw man – een zekere Girme – hielp u bij het oversteken van de Eritrees- Ethiopische grens. Hij droeg u er over aan een smokkelaar die u naar Addis Abeba bracht, en daar uw verdere reis organiseerde. De smokkelaar bezorgde u een Djiboutiaans paspoort met daarin een geldig visum om naar Frankrijk te reizen.

U verliet Ethiopië per vliegtuig in januari 2015. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19/01/2015. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf u evenwel het bevel om het grondgebied te verlaten, daar volgens de Dublin-verordening Frankrijk verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag. Op 30/08/2016 diende u een tweede asielaanvraag in. Gezien uw asielaanvraag in België nooit eerder inhoudelijk werd beoordeeld, nam het CGVS op 20/09/2016 de beslissing tot inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat u uw geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen reeds een dermate graad van onvertrouwdheid met de Eritrese samenleving blijkt, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de door u afgelegde verklaringen.

Gevraagd naar de naam van de zoba [ofte ‘regio’ – grootste administratieve indeling in Eritrea, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier] waarin uw woonplaats Rohayto gelegen is, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U uitgelegd dat het land Eritrea administratief opgedeeld is in verschillende provincies, ofte ‘zobas’, wist u enkel te verklaren dat Rohayto valt onder [de stad] Assab. Gevraagd of u enige naam kent van een zoba ofte provincie in Eritrea, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Dat u onwetend blijkt betreffende de administratieve regio in dewelke u leefde te Eritrea, de naam van uw zoba niet correct weet weer te geven en evenmin enige zoba bij naam weet te noemen, doet reeds ernstig afbreuk aan uw verklaringen betreffende uw vermeende Eritrese herkomst en nationaliteit. Immers, het is geenszins onredelijk te verwachten dat u zou weten in welke administratieve regio te Eritrea u zou gewoond hebben gedurende 34 jaren, tussen 1980 en november 2014.** Gevraagd of het dorp Rohayto aan de linkerkant, dan wel aan de rechterkant van de weg gelegen is, wanneer men van Assab naar Rohayto gaat, antwoordde u het niet meer te weten daar u eerder Rohayto nooit verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Afgezien van de vaststelling dat dit antwoord allesbehalve overtuigt, dient eveneens vastgesteld dat dit antwoord tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaring, namelijk dat u eerder reeds naar de stad Assab reisde om er een identiteitskaart te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd welke dorpen er gelegen zijn tussen Assab en Rohayto, antwoordde u dat men Harsile en Kiloma passeert (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of er enige militaire kampen gelegen zijn in de omgeving van Rohayto, verklaarde u dat er een militair kamp nabij is, maar deze geen specifieke naam heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u enige legerbasis kent met een naam, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of er nog andere legerbasissen gelegen zijn nabij Rohayto, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of de naam Kiloma enkel de naam van een dorp betreft, verklaarde u dat uw echtgenoot u dat zo uitlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Het dient evenwel vastgesteld dat Kiloma de naam betreft van een berucht militair trainingskamp in Eritrea, gelegen op zo’n 10 kilometer van Rohayto (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). **Dat u geenszins op de hoogte blijkt te zijn hiervan, hoewel u beweerdelijk gedurende 34 jaren in Rohayto zou hebben gewoond, en wel oppert kennis te hebben van ‘een’ militair kamp in de buurt, zonder dat u blijkt te beseffen dat dit het kamp Kiloma betreft – hoewel u deze plaatsnaam wel wist op te geven als plek tussen Assab en Rohayto – doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst, en wijst enkel op selectief en gebrekkig ingestudeerde kennis.**

Gevraagd hoeveel schooljaren [‘graden’] er doorlopen moeten worden in het Eritrese schoolsysteem, verklaarde u dat u hoorde dat de leerlingen die naar school gingen te Assab, er school liepen tot en met de 12e graad (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ter bevestiging gevraagd of deze tot en met de 12e graad te Assab school liepen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd wat deze personen nadien dan moeten doen, verklaarde u dat de meesten die tot en met de 12e graad schoollopen, nadien naar de nationale dienst worden gestuurd.

Gevraagd waar deze mensen dan worden heen gezonden, verklaarde u het niet te weten. Het dient echter vastgesteld dat sinds het jaar 2003 alle Eritrese studenten hun laatste en 12e schooljaar dienen

te volgen in het militaire trainingskamp te Sawa (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw foutieve verklaringen, namelijk dat leerlingen tot en met de 12e graad schoollopen te Assab, alsook uw onwetendheid betreffend de plek waarheen deze studenten worden meegenomen om de nationale dienst aan te vatten, **doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit.**

U bleek voorts eveneens onwetend over de publieke officiële feestdag 'Start van de gewapende strijd'. Immers, gevraagd of er feestdagen zijn in de 9e maand van het jaar, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd of u weet wie 'Idris Awate' is, antwoordde u eveneens ontkennend. Volgens de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt op 1 september ('Commemoration of the commencement of the Eritrean Revolution' of 'Start of the armed struggle') het begin van de gewapende strijd (1961) herdacht, onder leiding van Hamid Idris Awate – de persoon die beschouwd wordt als aanstoker van de strijd, en vader van de Eritrese revolutie. **Dat u hieromtrent wederom niets blijkt te weten, sterkt enkel verder de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen Eritrees te zijn.**

Gevraagd waarom u op de leeftijd van 11 ophield met schoollopen na het einde van de 5e graad, antwoordde u dat de oorlog uitbrak en u toen thuis bleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of dat dan in 1991 was, antwoordde u bevestigend. Gevraagd welke oorlog toen uitbrak, antwoordde u dat de rebellen het toen overnamen, en zij de meeste regio's in handen hadden. U gevraagd of de oorlog dan niet net gedaan was – gezien u duidelijk doelt op de Eritrese onafhankelijkheid die bereikt werd in het jaar 1991 – antwoordde u bevestigend dat de oorlog toen gedaan was, en voegde u eraan toe dat alles stopte. Gevraagd waarom u dan ophield met schoollopen, gezien de oorlog net gedaan was (en niet uitbrak, zoals u opperde) nadat de Eritrese onafhankelijkheid werd bereikt, verklaarde u plots dat u toen niet meer kon schoollopen omdat uw moeder u nodig had om te helpen in het huis. Dat u eerst oppert slechts tot de 5e graad te hebben kunnen schoollopen omdat toen de oorlog uitbrak, en dan weer – nadat u erop gewezen werd dat de oorlog toen net ten einde was – dat u ophield met schoollopen omdat uw moeder u nodig had in het huishouden, overtuigt niet. **Dat u simpelweg uw verklaringen bijstelt naargelang de informatie waarmee u wordt geconfronteerd, overtuigt geenszins en doet enkel verder afbreuk aan de hierboven reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst.**

Gevraagd waarom u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) verklaarde school gelopen te hebben tot de 6e graad (zie: 'Verklaring DVZ', p. 4 punt 11), antwoordde u dat u dat niet heeft gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u weet wat een residentiekaart is, antwoordde u ontkennend en gaf u aan er nooit eerder van gehoord te hebben. Het dient echter vastgesteld dat de residentiekaart een belangrijk identiteitsdocument betreft in het kader van de Eritrese samenleving, waarover vele Eritrese burgers beschikken. Het is immers een vereist document bij de aanvraag voor geboorteaktes, huwelijksaktes en overlijdensaktes (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gevraagd of u het couponsysteem kent, een soort van rantsoensysteem, antwoordde u eveneens ontkennend. **Bovenstaande vaststellingen betreffende uw foutieve, tegenstrijdige en wijzigende verklaringen, doen fundamenteel afbreuk aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst.**

Voorts dient vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de wijze waarop u Eritrea verliet en de reisweg die u aflegde naar België, alsook de documenten die hiertoe gebruikte. U verklaarde – in het kader van uw eerste interview door de DVZ – dat u Eritrea op 20 november 2014 per boot verliet en naar Jemen reisde, alwaar u ongeveer een maand verbleef (zie 'Verklaring DVZ' p. 12, punt 40). Nadien zou u via onbekende landen naar België zijn gereisd. Tijdens dit gehoor werd u er door de medewerker van de DVZ op gewezen dat de controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac een positief resultaat opleverde, waaruit blijkt **dat u te Addis Abeba (Ethiopië), met behulp van een Djiboutiaans paspoort op uw naam, een visum type C voor Frankrijk verkreeg, nadat u deze aangevraagd had te Addis Abeba op 18/12/2014** (zie 'Verklaring DVZ' p. 8, punt 24). U verklaarde hier niets over te weten, en bevestigde nooit in Addis Abeba geweest te zijn. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer – volledig tegenstrijdig aan bovenstaande verklaringen – dat u in de loop van november 2014 van Eritrea naar Ethiopië vluchtte (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). U gevraagd waarom u **een heel ander verhaal vertelt** dan wat u op de DVZ vertelde, verklaarde u dat het u werd aangeraden niet te zeggen dat u naar Ethiopië ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat dat u werd aangeraden omdat Jemen de enige route zou zijn die door vluchtelingen wordt gebruikt – een verklaring die, gegeven de huidige oorlogstoestand te Jemen en het grote aantal Eritrese vluchtelingen in Ethiopië, nergens op slaat.

U gevraagd waarom u ontkende via Ethiopië te zijn gereisd, wanneer u tijdens het gehoor op DVZ werd geconfronteerd met uw Djiboutiaans paspoort en visumaanvraag, verklaarde u dat u bang was.

Gevraagd hoe dit alles dan werd geregeld te Addis Abeba – hoe u aan een paspoort van een ander land kwam, en hoe u een visum aanvraag – verklaarde u dat hij [de smokkelaar] alles regelde. Gevraagd wat uw aandeel daarin was, antwoordde u dat u enkel geld gaf. Gevraagd hoe u dan in het bezit kwam van een Djiboutiaans paspoort, **verklaarde u dat alles voor u werd geregeld, en u nergens aan deelnam, uitgezonderd het geven van het geld.** Gevraagd of u dan zelf niet naar de Franse vertegenwoordiging moest gaan om er een visum aan te vragen, wijzigde u plots uw verklaringen en verklaarde u ‘te denken’ dat hij u er bracht, en jullie naar een ‘plek’ gingen. Gevraagd waarheen hij u meenam, verklaarde u dat hij u meenam voor foto’s en een keer om de papieren te regelen. Opnieuw dient vastgesteld dat u uw verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de vragen die u werden gesteld – zo verklaarde u initieel niets – afgezonderd van het overhandigen van het geld – gedaan te hebben om uw reisweg te regelen, dan weer dat u tot tweemaal toe met de smokkelaar meeding om zaken in orde te brengen. Dat u voorts geen zinnige verklaringen weet te bieden voor de vraag waarom u eerst opwerde van Eritrea naar Jemen te zijn gevlucht, en nooit in Addis Abeba te zijn geweest, en hierover manifest leugenachtige verklaringen aflegde, doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, en doet enkel het vermoeden rijzen dat u het bestaan van een Djiboutiaans paspoort op uw naam liever verborgen zou willen houden.

U legde tevens uw originele Eritrese identiteitskaart neer. Ter bevestiging gevraagd of het wel degelijk uw originele identiteitskaart betreft, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U er door de protection officer die u hoorde op gewezen dat de door u neergelegde identiteitskaart geenszins de kenmerken van een authentieke Eritrese identiteitskaart vertoont, bleef u bij uw verklaring dat u deze kaart zo verkregen heeft. **Het dient evenwel vastgesteld dat de door u neergelegde Eritrese identiteitskaart, een vervalsing betreft.** Uit de aan het administratief dossier toegevoegde onderzoek naar de echtheid van de door u neergelegde identiteitskaart, blijkt zonder twijfels dat het een vervalsing betreft – zo is er sprake van talloze vormelijke ongerijmdheden, en wijken de verschijningsvorm, basisgegevens, opmaak en afgifte af.

Dat u moedwillig de Belgische asieldiensten poogt op te lichten middels het neerleggen van vervalste identiteitsdocumenten, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerdde herkomst uit Eritrea, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit. Er kan aan deze dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

Bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u – zowel op basis van uw verklaringen, als op basis van de door u neergelegde vervalste identiteitskaart – geenszins aannemelijk wist te maken dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, dan wel dat u van Eritrea afkomstig zou zijn. Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, uw werkelijke verblijfplaats vanaf uw geboorte tot aan uw komst naar België, en uw werkelijke nationaliteit – hetgeen de kern van uw asielaanvraag raakt – te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Er kan enkel worden vastgesteld dat u vanuit Addis Abeba, te Ethiopië, met een Djiboutiaans paspoort en een geldig visum om naar Frankrijk te reizen, naar Europa reisde.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw originele Eritrese identiteitskaart neer. Zoals hierboven reeds vastgesteld, betref deze kaart een vervalsing. Deze door u neergelegde identiteitskaart weet de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw verklaringen, dan ook niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggesteerd mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 februari 2017 een schending aan van “de bewijsplicht en het voordeel van de twijfel” vervat in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van het “zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*twee foto's, genomen op het trouwfeest van de dochter van de sultan, waarop te zien is dat verzoekster deelnam aan de lokale festiviteiten te Rahayto*”: een foto met “*vijf personen (van links naar rechts), de dochter van de sultan, de echtgenoot van verzoekster, de sultan, verzoekster en de sultan's neef*” en een foto met “*negen personen, waarop verzoekster uiterst rechts, rechtop staat*”. Zij legt tevens een verklaring van F.D.M. neer, “*een jeudgvriendin van verzoekster die tevens opgroeide in Rahayto*” en die op 27 juli 2011 in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling erkend werd.

Zij benadrukt dat “*de situatie in Eritrea onveilig is, waar misdaden tegen de mensheid worden gepleegd en de legerdienst van erg lange duur, of zelfs van onbepaalde duur is en bovendien de vrouwelijke kandidaten onder meer seksuele misgrepen ondergaan*”.

Zij geeft een “*theoretische uiteenzetting van gedeelde bewijslast en "voordeel van de twijfel"*”.

Verzoekster benadrukt dat het “*erg moeilijk (is) om enige relevante documenten vanuit Eritrea te verkrijgen*”, maar dat zij “*een kopie van haar Eritrese identiteitskaart*” en “*zowel foto's als een getuigenis*” heeft aangebracht.

Dat zij in eerste instantie een andere vluchtroute aangaf, wijt zij aan het feit dat dit haar werd aangeraden en dat ze “*dit onder stress*” verklaarde.

Zij meent dat zij wél “*veel correcte en relevante informatie gegeven (heeft) over Eritrea en het dagelijkse leven in Rahayto*”, zoals de religie en ethnies in Eritrea, dat “*de hoofdstad van Eritrea, Esmara is en de Debubawi Keyh Bahri haar regio is*” en “*het gros van de feestdagen*”.

Dat ze niet weet wat een 'zoba' is en geen weet heeft van de specifieke namen die haar gevraagd worden wijt zij aan het feit dat zij een plattelandsvrouw is. Zij meent dat zij wél aangaf “*dat er een militair kamp nabij Rahayta is, waar in het algemeen naar verwezen wordt als "het kamp"*”, maar dat zij enkel de specifieke naam van dit kamp niet kende. Voorts wijst zij erop dat zij wel wist dat er twaalf graden zijn, maar dat ze zelf slechts tot de vijfde graad naar school ging en dat zij als “*quasi ongeschoolde vrouw*” aldus niet geacht kan worden “*op de hoogte te zijn van het feit dat de kinderen die in Assab schoollopen in het twaalfde jaar naar het militair trainingskamp te Sawa gaan*”. Zij stelt dat zij “*het gros van de feestdagen*” wel kent maar “*geen historische verklaring*” kan bieden.

Zij betreurt “*dat er bitter weinig vragen werden gesteld*” over “*het dagdagelijks leven in Eritrea en het plattelandsleven van verzoekster*”, zoals een “*algemene beschrijving van de dagelijkse route die verzoekster neemt, of ander voor de hand liggende vragen*”.

Verzoekster benadrukt “*dat men, om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, rekening dient te houden met de persoonlijkheid, o.m. diens opleiding, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen*”. Zij wijst erop dat zij “*slechts tot de vijfde graad naar school (is) kunnen gaan, waardoor ze naar Belgische normen ongeschoold is. Na het voltooien van de vijfde graad bleef verzoekster thuis om als enige kind de geiten te hoeden en voor haar moeder te zorgen*”. Zij acht dit “*een zeer logische verklaring voor het feit dat verzoekster niet kon antwoorden op de erg technische en specifieke vragen van het CGVS (e.g. over de geschiedenis en politieke van Eritrea) die een veel hogere graad van scholing vereisen*”. Dat zij op het platteland leefde is volgens haar “*een verklaring voor het ontbreken van, onder meer; parate politieke kennis over Eritrea*”.

Verzoekster stelt dat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden worden: “*Uit het dossier blijkt echter dat tegenpartij de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen integraal heeft laten afhangen van enkele lukraak gekozen elementen, in plaats van zich te baseren op het gehele dossier. Tegenpartij focust eenzijdig op niet- substantiële details en, bovendien verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder aandacht te schenken aan de vele gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoekster over haar asielrelaas, die ze consistent en geloofwaardig aflegt.*

Door in de bestreden beslissing geen melding van te maken van de correcte en coherente verklaringen van verzoekster, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt tegenpartij haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.”.

Verzoekster vraagt bijkomende onderzoeksdaden omdat, aldus haar, “*onvoldoende haar kennis van het leven te Eritrea (werd) getoetst tijdens het gehoor. Het louter onderzoek van technische en theoretische kennis is niet aangepast aan de scholing, het plattelandsleven en de activiteit als geitenherder van verzoekster.*”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24 januari 2017*”, “*Gehoорverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vragen voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 9 september 2016*”, “*Gehoорverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 23 november 2016*”, “*Foto vijf personen*”, “*Foto negen personen*”, “*Getuigenis F.D.M.*”, “*Goedkeuring asielaanvraag F.D.M.*”, “*Verblijfsvergunning F.D.M.*” en “*Kopie van Eritrese identiteitskaart van verzoekster A.H.D.*”.

Ter terechtzitting legt verzoekster een onofficiële vertaling van “*Getuigenis F.D.M.*” neer.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003,

nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerdde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.5. Aangezien verzoekster verklaart op 19 februari 1980 geboren te zijn in het dorp Rohayto, Eritrea, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht eind 2014, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en 34 jaar in Rohayto, Eritrea, heeft gewoond, alwaar zij ook tot haar 11 jaar school zou hebben gelopen. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en sociologische aspecten van Eritrea een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

2.6. Zo blijkt verzoeksters geografische kennis geheel ondermaats, voor een 34-jarige vrouw die haar hele leven in Eritrea heeft doorgebracht. Verzoekster wist niet in welke zoba haar dorp Rohayto gelegen is, noch kende zij enige andere zoba in Eritrea (gehoor, p. 7). Howel verzoekster verklaarde dat zij naar de stad Assab gereisd was om een identiteitskaart te verkrijgen (gehoor, p. 5), kon zij niet aangeven of Rohayto aan de linkerkant of de rechterkant van de weg van Assab naar Rohayto gelegen is (gehoor, p. 8). Hoewel zij, als verschoning voor deze onwetendheid, in tegenstelling met haar eerdere bewering plots stelde dat zij nog nooit Rohayto verlaten had (gehoor, p. 8), noemde zij wel Harsile en Kiloma passeert als dorpen gelegen tussen Assab en Rohayto (gehoor, p. 8). Zij wist echter niet dat Kiloma de naam betreft van een berucht militair trainingskamp in Eritrea, gelegen op zo'n 10 kilometer van Rohayto. Dat zij wel wist "*dat er een militair kamp nabij Rahayta is*", zoals zij aanvoert in het verzoekschrift, maakt het des te frappanter dat zij Kiloma niet (her)kende als naam van dit kamp.

2.7. Verzoekster bleek tevens onaannemelijk onwetend over verschillende maatschappelijke aspecten van Eritrea. Zo verklaarde zij verkeerdelijk dat de leerlingen die naar school gingen te Assab tot en met de 12e graad en nadien naar de nationale dienst worden gestuurd, waarvan zij de locatie niet kende (gehoor, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat alle Eritrese studenten sinds het jaar 2003 hun laatste en 12de schooljaar dienen te volgen in het militaire trainingskamp te Sawa. Verzoekster wist evenmin welke feestdag in de 9de maand gevierd werd, noch wie 'Idris Awate' is, terwijl uit de informatie blijkt dat op 1 september ('Commemoration of the commencement of the Eritrean Revolution' of 'Start of the armed struggle') het begin van de gewapende strijd (1961) herdacht wordt, onder leiding van Hamid Idris Awate, de persoon die beschouwd wordt als aanstichter van de strijd en vader van de Eritrese revolutie. Verzoekster had verder nog nooit gehoord van een residentiekaart - volgens voornoemde informatie nochtans een belangrijk identiteitsdocument in de Eritrese samenleving, waarover vele Eritrese burgers beschikken en dat vereist is bij de aanvraag voor geboortektes, huwelijksaktes en overlijdensaktes - en van het couponsysteem. Deze onbekendheid is onaanvaardbaar aangezien verzoekster meerdere administratieve stappen heeft gezet (huwelijk-identiteitskaart).

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd "*dat er bitter weinig vragen werden gesteld*" over "*het dagdagelijks leven in Eritrea en het plattelandsleven van verzoekster*", zoals een "*algemene beschrijving van de dagelijkse route die verzoekster neemt, of ander voor de hand liggende vragen*", en bijkomende onderzoeksdaden worden gevraagd omdat "*onvoldoende haar kennis van het leven te Eritrea (werd) getoetst tijdens het gehoor*", merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten aan de hand van verklaringen over haar dagelijks leven. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoekster werd op het einde van het gehoor ook de mogelijkheid geboden alle toevoegingen te doen die ze wenste.

2.9. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat zij wél "*veel correcte en relevante informatie gegeven (heeft) over Eritrea en het dagelijkse leven in Rahayato*", zoals de religie en etnieën in Eritrea, dat zij wist "*de hoofdstad van Eritrea, Esmara is en de Debubawi Keyh Bahri haar regio is*", dat zij "*het gros van de feestdagen*" kende, dat zij een plattelandsvrouw is, dat zij "*slechts tot de vijfde graad naar school (is) kunnen gaan, waardoor ze naar Belgische normen ongeschoold is*" en dat zij thuisbleef "*om als enige*

kind de geiten te hoeden en voor haar moeder te zorgen", antwoordt de Raad dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten verzoeksters herkomst uit haar beweerde regio wel degelijk volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, zoals de administratieve benaming van een regio in Eritrea, het militair kamp Kilamo in haar directe buurt, het 12de schooljaar te Sawa, de feestdag die de Eritrese revolutie jaarlijks herdenkt, de residentiekaart en het couponsysteem.

2.10. Bovendien kan redelijkerwijs ook van een persoon met "*beperkte scholing*" die op het platteland werkte worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake dergelijke voornoemde eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven die zonder voorafgaande kennis konden worden ervaren of die, zoals de feestdagen, geweten zijn omdat ze jaarlijks worden gevierd. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing of werk in het huishouden en op het platteland niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat verzoekster wisselende verklaringen aflegde over wanneer en waarom zij ophield met schoollopen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij nog school te hebben gelopen tot de 6de graad, maar op het Commissariaat-generaal meende zij na het einde van de 5de graad te zijn gestopt (gehoor, p. 11). Aanvankelijk stelde zij dat zij moest thuisblijven omdat de oorlog uitbrak (gehoor, p. 11), maar daarna meende zij dat dat in 1991 was, toen de oorlog gedaan was, en dat zij moest stoppen met school omdat haar moeder haar nodig had om te helpen in het huis. Verzoekster blijkt geenszins beperkt te zijn door haar beweerdelijke geringe scholingsgraad. Integendeel verzoeker is bijzonder alert en wijzigt, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, haar verklaringen wanneer ze beseft dat deze op bepaalde punten niet mogelijk zijn.

2.11. Verzoeksters gehele geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat zij leugenachtige verklaringen aflegde over haar reisroute. Zo verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij Eritrea op 20 november 2014 per boot verliet en naar Jemen reisde, waar zij ongeveer een maand verbleef (verklaring DVZ, punt 40), terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij in Addis Abeba (Ethiopië), met behulp van een Djiboutiaans paspoort op haar naam, een visum type C voor Frankrijk verkreeg, nadat zij deze aangevraagd had te Addis Abeba op 18 december 2014. Op het Commissariaat-generaal verklaarde zij uiteindelijk dat zij in de loop van november 2014 van Eritrea naar Ethiopië vluchtte (gehoor, p. 17-18) en dat zij bang was de waarheid te vertellen. Gevraagd hoe zij in het bezit kwam van een Djiboutiaans paspoort, verklaarde zij eerst dat alles voor haar werd geregeld door de smokkelaar en dat zij nergens aan deelnam, uitgezonderd het geven van het geld, om dan later aan te geven dat de smokkelaar haar meenam voor foto's en om de papieren te regelen. Dat liegen over haar vluchtroute haar werd aangeraden en dat ze "*dit onder stress*" verklaarde, is geen verschuiving voor een dergelijke bedrieglijke houding, daar de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en advies of stress kunnen geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent haar reisweg te debiteren.

Waar verzoekster op het Commissariaat-generaal nog meende dat zij haar originele Eritrese identiteitskaart neerlegde (gehoor, p. 26), beweert zij thans in het verzoekschrift dat dat zij "*een kopie van haar Eritrese identiteitskaart*" voorlegde. Hoe dan ook blijkt uit een vergelijking van deze (kopie van haar) identiteitskaart - tevens toegevoegd aan het verzoekschrift - en de informatie in "*COI Case: ERI2016-002*" van 28 november 2016 dat het overduidelijk een vervalsing betreft, gezien verschillende vormelijke ongerijmdheden worden vastgesteld en de verschijningsvorm, basisgegevens, opmaak en afgifte afwijken van een authentiek identiteitsbewijs.

2.12. Op basis van verzoeksters gebrekkige, foutieve, vage en strijdige verklaringen kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster manifest niet afkomstig is uit Eritrea.

Dit wordt bevestigd door het paspoort dat werd voorgelegd op de Franse ambassade van Addis Abeba. Er zijn immers geen redenen om aan te nemen dat verzoeksters identiteitsdocumenten en andere documenten neergelegd op de ambassade ter ondersteuning van haar visumaanvraag niet naar behoren werden gecontroleerd door de ambassade waarvan kan aangenomen worden dat zij gespecialiseerd zijn in dergelijke handelingen en tevens bekend zijn met mogelijke fraude. Door alsnog te liegen over haar aanwezigheid op de ambassade en door bovendien een manifest valse (fotokopie

van een) Eritrese identiteitskaart voor te leggen volhardt verzoekster in haar bedrieglijk opzet zodat haar gehele geloofwaardigheid wordt ondergraven.

2.13. Uit dergelijke leugenachtige verklaringen kan dan ook enkel afgeleid worden dat verzoekster meende dat haar ware herkomst geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.14. De *“twee foto's, genomen op het trouwfeest van de dochter van de sultan, waarop te zien is dat verzoekster deelnam aan de lokale festiviteiten te Rahayto”* - een foto met *“vijf personen (van links naar rechts), de dochter van de sultan, de echtgenoot van verzoekster, de sultan, verzoekster en de sultan's neef”* en een foto met *“negen personen, waarop verzoekster uiterst rechts, rechtop staat”* - geven geen uitsluitsel over de context van de genomen foto's, laat staan over de nationaliteiten/herkomst van de afgebeelde personen.

2.15. De getuigenis van F.D.M., *“een jeugd vriendin van verzoekster die tevens opgroeide in Rahayto”* en die op 27 juli 2011 in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling erkend werd, waarin volgens de vrije vertaling neergelegd op de zitting gesteld wordt dat zij samen met verzoekster woonde *“in Eritrea (Rahayta dorp)”*, bevat geen objectieve elementen waaruit de waarachtigheid van deze bewering kan blijken. Het betreft een louter gesolliciteerd document, opgesteld door een bevriend privépersoon die volgens voorgelegde fotokopieën (*“Goedkeuring asielaanvraag F.D.M.”* en *“Verblijfsvergunning F.D.M.”*) de vluchtelingenstatus zou gekregen hebben in het Verenigd Koninkrijk.

2.16. Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24 januari 2017”, “Gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vragen voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 9 september 2016”* en *“Gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 23 november 2016”* doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.17. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.20. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.21. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan.

De stelling in het verzoekschrift dat *“de situatie in Eritrea onveilig is, waar misdaden tegen de mensheid worden gepleegd en de legerdienst van erg lange duur, of zelfs van onbepaalde duur is en bovendien de vrouwelijke kandidaten onder meer seksuele misgrijpen ondergaan”* is dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Indien het de Raad immers niet toekomt om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, dan kan *in casu* blijken dat er geen redenen zijn om de authenticiteit van

verzoeksters Djiboutiaanse paspoort te betwijfelen te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten zowel voor als na de pauze van het CGVS-gehoor (p. 20 en 25). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK